

Αιτωλίας Δαμασκηνός: Ο καθένας από μας πρέπει να γίνει ένας Απόστολος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Η Σύναξη των Αγίων Δώδεκα Αποστόλων εορτάστηκε πανηγυρικά την Δευτέρα 30 Ιουνίου 2025, στην Ιερά Μητρόπολη Αιτωλίας και Ακαρνανίας. Ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης κ. Δαμασκηνός χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην αρχιερατική Θεία Λειτουργία, στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Αγίων Αποστόλων Αγγελοκάστρου.

Κατά το κήρυγμα του ανέφερε, ότι η σημερινή εορτή μάς προσφέρει μια ακόμη ευκαιρία να διεισδύσουμε στο βάθος της έννοιας της αποστολικής ιδιότητας, η οποία είναι τόσο σημαντική, ώστε η σοφία των Πατέρων όρισε η αγία μας Εκκλησία, εκτός από Μία, Αγία, Καθολική να ονομάζεται και Αποστολική.

«Οι Άγιοι Απόστολοι εκλήθησαν να μεταφέρουν αυτό που οι ίδιοι εμπειρικά βίωσαν. “Αυτό που ακούσαμε, αυτό που είδαμε, αυτό που γευθήκαμε, αυτό και μαρτυρούμε” θα πουν οι Απόστολοι στο κήρυγμά τους. Και τούτο είναι πολύ σημαντικό, διότι δεν μπορεί κάποιος να μεταδώσει σε κάποιον άλλον μία αλήθεια τόσο ικανή, ώστε να

τον πείσει να μεταμορφώσει τη ζωή του, αν προηγουμένως αυτή η αλήθεια δεν έχει γίνει δικό του βίωμα. Οι Απόστολοι εκλήθησαν από τον Χριστό και έγιναν Μαθητές Του. Άκουσαν τη διδασκαλία Του.

Ήταν αυτόπτες μάρτυρες των θαυμάτων Του. Απέκτησαν την συγκλονιστική εμπειρία της κοινωνίας με τον Θεάνθρωπο Ιησού. Έγιναν κοινωνοί της Αναστάσεώς Του και αργότερα του θαυμαστού γεγονότος της Αναλήψεως. Την ημέρα της Πεντηκοστής έλαβαν την εμπειρία της καθόδου του Παναγίου Πνεύματος, που επεσκίασε πάνω τους, φώτισε το νου τους, καθάρισε την διάνοιά τους και τους έδωσε τη δυνατότητα να αποκτήσουν στον πληρέστατο βαθμό την εμπειρία της θεογνωσίας και της αποκαλύψεως του Θεού στη ζωή τους. Έτσι μεταμορφώθηκαν, άλλαξαν τα πάντα, άλλαξαν την ζωή τους, τον σκοπό τους, την επιθυμία τους. Ζούσαν πλέον μόνο ως Απόστολοι του Χριστού.

Αυτός ήταν ο κεντρικός σκοπός της ύπαρξής τους• να υλοποιήσουν ό,τι διδάχτηκαν από τον Χριστό. Να ευθυγραμμίσουν τη ζωή τους σύμφωνα με το δικό Του θέλημα. Γι' αυτό και έπεισαν τους άλλους. Μίλησαν σε άγνωστους ανθρώπους και εκείνοι τους εμπιστεύτηκαν. Κήρυξαν και το κήρυγμα τους έσπειρε μέσα στις καρδιές των ανθρώπων την αγάπη για τον αληθινό Θεό, την πίστη στον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Γι' αυτό και ξεπέρασαν τις ανθρώπινες δυνάμεις και δυνατότητες και έγιναν τολμηροί, θαρραλέοι, ασυμβίβαστοι ομολογητές. Γι' αυτό και μετέδωσαν ως φως, αλήθεια, αγάπη και ζωή αυτό που οι ίδιοι βίωσαν πλησίον του Διδασκάλου τους.

Η αποστολική ιδιότητα όμως δεν αφορά μόνο τους δώδεκα Αποστόλους. Η αγία μας Εκκλησία μάς καλεί όλους ανεξαιρέτως να γίνουμε μικροί ή μεγάλοι

απόστολοι. Εδώ όμως τίθεται ένα ερώτημα. Πώς μπορούμε να μεταδώσουμε κάτι και αυτό να γίνει ικανό να αλλάξει τη ζωή ενός ανθρώπου; Η απάντηση είναι, ότι πρώτα απ' όλα εμείς θα πρέπει να πιστέψουμε εμπειρικά και όχι ιδεολογικά. Να έχουμε συμπάσχει με τον Χριστό, να έχουμε συσταυρωθεί και συναναστηθεί μαζί Του. Να ζει ο Χριστός μέσα μας. Τότε μόνο μπορούμε να μεταδώσουμε την αλήθεια του Ευαγγελίου και αυτή η μετάδοση να γίνει τόσο ικανή, έτσι ώστε να μεταμορφώσει τη ζωή ενός ανθρώπου».

Συνεχίζοντας, ανέφερε ότι μέσα στην Εκκλησία η αποστολική ιδιότητα μας προσφέρει και την αποστολική διαδοχή και ανέλυσε τί ακριβώς σημαίνει αποστολική διαδοχή, τονίζοντας ότι η Εκκλησία δεν είναι ένα συνονθύλευμα προσωπικών ιδεολογιών και απόψεων. Μέσα στην Εκκλησία μεταφέρεται ανόθευτη και αναλλοίωτη η αλήθεια και η διδασκαλία, όπως βιώθηκε από τους Αγίους Αποστόλους και τους διαδόχους τους.

«Αυτή είναι η ευθύνη μας• να μπορούμε να γίνουμε και εμείς συνεργοί στην αποστολική διαδοχή. Όχι μόνο στο θέμα της διδασκαλίας, αλλά και στο θέμα της πράξης. Αποστολική διαδοχή δεν είναι μόνο να πιστεύω αυτό που πίστεψαν και οι προηγούμενοι από εμένα. Αυτό αποτελεί την μια έκφραση της αποστολικής διαδοχής. Η άλλη έκφραση είναι να φροντίσω την θέση την δική μου να την προσφέρω σε αυτούς που θα ακολουθήσουν μετά από εμένα. Και εδώ, είναι η σύγχρονη αγωνία του Επισκόπου.

Άραγε, θα υπάρξουν αυτοί που θα μας αντικαταστήσουν, που θα παραλάβουν τη σκυτάλη από εμάς και θα συνεχίσουν το έργο, όχι το δικό μας μόνο, αλλά το έργο όλων όσων προηγήθηκαν από εμάς. Και όσον αφορά την επισκοπική διαδοχή

σίγουρα θα υπάρχει, αφού η Εκκλησία πάντοτε συνοδικώς διασκεψαμένη και εν Αγίω Πνεύματι θα τελεσιουργεί το μυστήριο της εκλογής Επισκόπων. Όμως η αγωνία είναι και για όλους εσάς. Σήμερα ο καθένας από εσάς θα πρέπει να αναλογιστεί: εδώ που είμαι εγώ, όταν θα φύγω θα έρθει κάποιος άλλος να καταλάβει τη θέση μου, είτε είμαστε κληρικοί, είτε ιεροψάλτες, είτε επήτροποι, είτε όλοι εσείς τα πιστά μέλη της Εκκλησίας; Θα υπάρξουν διάδοχοι για να κρατήσουν ζωντανή την πίστη, να διατηρήσουν τους Ναούς μας, τις παραδόσεις μας, τα ήθη και τα έθιμά μας;

Γι' αυτό ο καθένας από εμάς πρέπει να γίνει ένας μικρός απόστολος. Αν είναι γονέας να εμπνεύσει τα παιδιά του, αν είναι παππούς ή γιαγιά να εμπνεύσει τα εγγόνια του.

Αν έχει μία ιδιότητα, να φροντίσει για τη δική του διαδοχή. Αλίμονο αν δεν μεριμνήσουμε τον θησαυρό της πίστης που κατέχουμε εμείς να μην τον προσφέρουμε και στις επόμενες γενεές. Μόνο που τελικά για να πείσουμε τους νέους μας θα πρέπει να αποδείξουμε, ότι αυτό που εμείς βιώνουμε είναι η αλήθεια και ότι την αλήθεια μπορούμε να τη βιώσουμε πραγματικά.

Και εδώ έρχεται, αδελφοί μου, η τρίτη σκέψη. Όλοι ανεξαιρέτως οι Απόστολοι, αυτό που αποδέχθηκαν μέσα στα όρια της πίστης, το έκαναν πράξη. Εμείς στις ημέρες μας προτιμούμε τη θεωρία και είμαστε λιγότερο πρόθυμοι να ανταποκριθούμε στην πράξη. Και αυτό το μαρτυρεί η παθογένεια που υπάρχει στην κοινωνία μας: η παραβατικότητα, η εγκληματικότητα, η οικογενειακή βία, τα τροχαία ατυχήματα, τα σκάνδαλα γύρω από τον δημόσιο βίο, που πολλές φορές μάς προβληματίζουν, μία αίσθηση δηλαδή, ότι άλλο είναι η πίστη κι άλλο είναι η

ζωή και οι επιλογές μας. Και οι πρώτοι που σκανδαλίζονται από αυτήν την αντιφατικότητα της πίστεως και της ζωής είναι οι νέοι μας, οι οποίοι γνωρίζουν, ότι δεν μπορούν να αποδεχτούν κάτι που εμείς οι μεγαλύτεροι δεν αφήσαμε περιθώρια να αλλάξει τη ζωή μας.

Αν θέλουμε πραγματικά να γίνουμε αιτία και αφορμή κάποιος να διδαχθούν, να παραδειγματιστούν, να εμπνευστούν από εμάς, τότε πρέπει εμείς με αυτοκριτική να δούμε τη ζωή μας, τις επιλογές μας, τα λάθη μας και στο τέλος να μετανοήσουμε.

Ας μην διαμαρτυρόμαστε λοιπόν για τους νέους που ίσως δυσκολεύονται να μας εμπιστευθούν, που είναι επιφυλακτικοί απέναντί μας, που δεν μας ακολουθούν. Ας αναρωτηθούμε τί είδαν από εμάς, τί γνώρισαν κοντά μας. Μήπως είδαν μία αντιφατικότητα, μία υποκρισία; Μήπως εμείς τελικά τους μεταδώσαμε αυτή τη λανθασμένη σκέψη;».

Ολοκληρώνοντας την ομιλία του, ο Σεβασμιώτατος ανέφερε: «αυτή λοιπόν η μεγάλη εορτή πρέπει να γίνει αφορμή να αναλογισθούμε: η δική μας εμπειρία μέσα στην Εκκλησία είναι τόσο δυνατή, ώστε να εμπνεύσει και τους άλλους ανθρώπους; Και αν ναι, να αγωνισθούμε γι' αυτήν την διαδοχή. Δεν θα είμαστε αιώνιοι πάνω στη γη. Θα δώσουμε λόγο στο Θεό για το τί εργαστήκαμε και για το ποιούς αφήσαμε στη δική μας θέση.

Και ας αναλογιστούμε ακόμα, ότι η δική μας ευθύνη είναι η πίστη μας να εκφράζεται στη ζωή μας μέσα από τα έργα, τις επιλογές και τις πράξεις μας. Αυτό δεν είναι εύκολο. Θέλει θυσία, θάρρος, αντίσταση, ομολογία. Στο τέλος όμως αυτή

είναι η ευλογία που ο Θεός δίνει σε όσους πίστεψαν σε Εκείνον, σε όσους Τον αγάπησαν και σε όσους θυσιάστηκαν γι' Αυτόν».

Κατά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας ο Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός απένειμε το οφίκιο του Οικονόμου στον Προϊστάμενο της Ενορίας, π. Θεμιστοκλή Σωτηρόπουλο, εξάιροντας το έργο του και την προσπάθεια που καταβάλει στην Ενορία του Αγγελοκάστρου.

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.

